

Minister Hage, han kendte det fra sin Ungdom. Men i Virkeligheden har den danske Prisregulering, synes jeg, med alle de Fejl, vi har begaaet og ikke kunnet undgaa at begaa — og det har ikke været faa —, maaske begaaet sine største Fejl, fordi den har villet tage for mange Hensyn. Og har Kommissionen ikke taget Hensyn, har Indenrigsministeren gjort det; thi den højtærede Indenrigsminister er ikke saa rød en Mand, som man gør ham til. De, der arbejder sammen med ham daglig, vil vide, at han er de 200 Hensyns Mand. Det er maaske godt under normale Forhold og konservativt set, men i en Periode, hvor det gælder hurtigt at slaa til, er det undertiden noget af en Fejl, og ofte er vi derfor kommet for sent. I Hovedsagen har man imidlertid ikke Lov til at skænde saa meget paa os, som man gør. Det ender med, at vi en skønne Dag hører, at Kommissionens Medlemmer og Sekretær er blevet skudt paa Gaden af vrede Mennesker. Jeg haaber, at det gaar ud over det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) før end over mig; han er en meget bedre Mand end jeg og fortjener det altsaa meget mere.

Vi har i hvert Fald haft visse Principper. Naar der har været Mellemlid, som har bestaaet før Krigen, f. Eks. i Samhandelen, har vi ladet dem staa, selv f. Eks. for en Vare som Mel, hvor det ikke var strengt nødvendigt, og den Avance, de vedkommende havde haft, har de faaet Lov til at beholde. Selvfølgelig kan den ikke procentvis blive den samme. Hvis en Mand har en Vare, der koster 2 Kr., og Avancen er 10 pCt., udgør Fortjenesten gennem Avance 20 Øre, men naar samme Vare koster 20 Kr., er 10 pCt. 2 Kr., og saa er det Spørgsmaalet, om man skal tillade, at vedkommendes Avance rykker op fra 20 Øre til 2 Kr. Der er vi ofte gaaet en Mellemsvej. Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 er blevet meget stærkt kritiseret. Den har givet Folk Lov til at beholde samme Profit. Ganske vist er Bekendtgørelsen ikke blevet fastholdt, som den i sin Tid var tænkt, nemlig saaledes, at de skulde have *absolut* samme Profit, som de havde før; i mange Tilfælde har man tilladt at tage samme *procentvise* Profit, og det har i visse Tilfælde givet abnorme Resultater. Hvis ærede Medlemmer kender noget til Damekonfektion, f. Eks. har betalt Regninger for en saadan Artikel, vil De vide, at Profitten er aldeles forrykt. Før Krigen kostede en almindelig Spadseredragt paa Systuen 50 Kr., Grossisten solgte den til Detaillisten

for 100 Kr., og Detailprisen var 150 Kr. Det er en Selvfølge, at naar disse Avancer skal holdes, kommer Kjolen nu til at koste mellem 300 og 400 Kr. I enkelte Kædehandelssager har vi spurgt et Årt Fællesudvalg, som er nedsat af Grosserere, om der skal lægges Sag an mod den og den Mand; jeg skal nævne et bestemt Eksempel. Forleden fik vi en Sag frem, hvor en Vare var indkøbt til 5 Kr. og solgt af vedkommende Forretning til 13 Kr., og da svarede vedkommende Udvalg, hvem vi raadspurgte om, hvorvidt der skulde lægges Sag an, at det var ikke mere end almindelig Avance. Dette vil sige, at Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 er saa rummelig, at den, der gør Vrøvl imod den, skulde skamme sig, saafremt han kan.

Det samme er Tilfældet med Kædehandelsbekendtgørelsen, som jo ogsaa er blevet stærkt kritiseret. Jeg skal nævne et Eksempel: Serges, der er importeret til 9 Kr., gaar gennem en Mand, der slet ikke før har haft med det at gøre, til 22 Kr., videre gennem en Mand, der heller ikke har haft med det at gøre, til 36 Kr. og gennem endnu een til 38 Kr., før det havner i en Skræderforretning. Et andet Tilfælde: Importeret Serges til 10 Kr. gaar gennem 5 Mellemlid, der hver tjener en Smule, til det naar op til 32 Kr. En Vare, der for saa vidt er interessant, er Nr. 13, som begynder med 6 Kr. 93 Øre, importeret den 20. April 1917, men den 7. Marts 1918 er gaaet gennem 11 Led og naaet op til ca. 20 Kr. Det er den samme Vare, som saaledes kører rundt. Vi har Eksempler paa, at en Vares Pris er steget fra 5 til 35 Kr. Den længste Kæde, vi har set, har været paa 14 Led. En Vare, der normalt skal gaa fra Importør gennem Grossist til Detaillist, kører altsaa paa den Maade, jeg har skildret, frem og tilbage og afsætter hvert Sted en Profit. Hvad Resultatet bliver, har jeg nævnt; det er, at Prisen bliver 4, 5, 6 Gange forhøjet. Efter dette maa jeg have Lov til at sige, at Kædehandel ikke er af det gode, og at den nødvendigvis maa virke umaadelig ødelæggende, navnlig for Industrien, hvis Raavarer kører rundt paa den Maade.

Men det værste ved disse Kædehandlere er, at Mellemlidene ikke en Gang altid er danske. Derved faar den en særlig Form. Jeg skal nævne to Eksempler, hvor Kæden udgaar her fra København. I det første Tilfælde ligger Varen — en Hvidvare — i Frihavnen, og den sælges af en Københavner, der har været Impor-